

Триптих – Бошко Сувајџић

I

Господе, поучи ме о камењу
које улази у грађевину духа.
Тихује ли море у шкољци без слуха
да би се копно градило на стењу?

Стих ми дај пушкински, див-поете кафтан,
и у њему крепост душин-разговора.
Бонацу што спира питомину мора,
животињу мита — накот земље, златан.

Време ми се мањи — заноктица бића,
попут Биберчета (педаљ нокат-палца);
засад све је тањи, свет лишен открића,

и дух чили, видљив оку Свезнадалца.
Пупи ми под језиком, ружо крилатице:
твој је један камен свег камења лице.

II

Ходао сам по граду аналепсе
искушавајући мисао има ли у мени Бога:
или сам пенушавост воде, цеђ талого,
трг лепршавости, усьхићеност скепсе?!

А свуда у мени стајао је Бог,
растресит и мекан, топал као киша,
водећи ми корак, лак попут ластиша,
ходајући ходом који није ход.

Бог је струк гитаре у лежишту сталка,
дрво које мисли параболом листа,
ребро под језиком — тајно писмо калка.

Бог је зев дубина, апокрифна глоса,
запис из познања истинитог бивства
што ми цели душу кô пчелињи восак.

III

Дај ми моћни сигнал, кодирану шифру,
записник о паду легеонске флоте.
У нутрину пролаз. Свилу и кадифу
ти подај другоме. Мени дај грамоте,

тапије од храма — не украсе празне;
предивне вештине и срасло обличје,
достолетја камен, седмовратно Жичје,
олтаре и тамјан, и шифре прилазне

до заветног, мада изгубљеног Града.
Дрво које плаче кад ромиња киша.
Силу која дадне да постане виша

душа која страда од царства што лебди.
(Сузу када падне.) Владара што влада,
а, у ствари, следи.